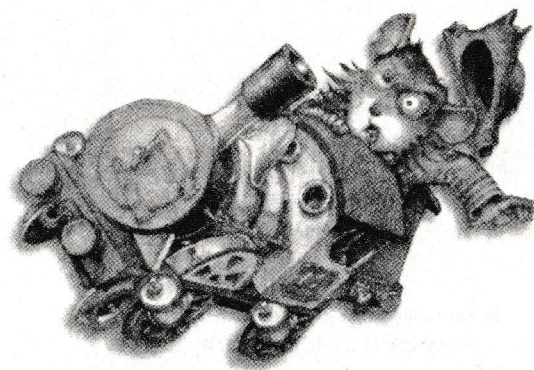

Tumtum & Nucșoară

MAREA EVADARE

EMILY BEARN

Ilustrații de NICK PRICE

editura rao

Capitolul Unu

La Conacul Nucșoricel, ziua începuse absolut obișnuit pentru domnul și doamna Nucșoricel. Doamna Nucșoricel (cunoscută și ca Nucșoară, căci părul ei avea culoarea nucșoarei) sărise din pat la ivirea zorilor și se repezise jos pentru a se apuca de copt și robotit. Iar domnul Nucșoricel, (cunoscut și ca Tumtum din cauza burții sale mari) rămăsese învelit sub pătură până ce clopoțelul îl chemă în sfârșit la micul dejun.

Tropăi până jos în bucătărie, încă în halat.

– Bună dimineața, dragă! spuse el somnoros, iar Nucșoară îl servi cu un castron de porridge și pâine prăjită, omletă cu șuncă și o clătită-două. Acum să vedem, ce facem astăzi? întrebă el.

Tumtum mereu întreba asta, deși știa destul de bine care era răspunsul. Cu toate că locuiau

Într-o casă mare, grandioasă, familia Nucșoricel trăia destul de simplu.

În cea mai mare parte a timpului, Nucșoară își petrecea zilele trăbind în bucătărie, pregătind bucate delicioase, iar Tumtum stătea mai mult în bibliotecă, încălzindu-și piciorușele în fața șemineului.

Așa că Tumtum știa răspunsul care urma:

– Cred că o să trăbăluiesc prin bucătărie, dragă, zise ea.

– Ce idee bună, spuse el. Eu o să-mi încălzesc piciorușele în bibliotecă.

Nucșoară fu de acord cu planul, așa că amândoi se așezară la masă, bucurându-se la gândul că îi aștepta încă o zi liniștită la Conacul Nucșoricel.

Dar tocmai când Nucșoară umplea din nou ceainicul, cineva ciocăni puternic în ușă.

– Mă întreb cine ar putea fi? întrebă Tumtum precaut. Nucșoară veni în urma lui în hol, simțindu-se un pic confuză. Șoarecele poștaş era singurul care trecea pe la conac la ora aceasta, dar astăzi era duminică.

Înainte ca Tumtum să poată trage zăvorul, ciocănitul se auzi din nou. Apoi răsună o voce puternică de partea cealaltă a ușii.

– Sunt generalul Marșoricel! anunță acesta, rostind cuvintele pe un ton foarte militar.

– *Generalul!* șopti Nucșoară, privindu-l pe Tumtum și parcă nevenindu-i să creadă. Oare ce o fi vrând?

– Habar nu am, dragă, răspuse Tumtum. Generalului nu-i stătea deloc în fire să vină în vizită la asemenea ore matinale.

– Ce surpriză plăcută, domnule general! spuse el deschizând ușa.

Pe de o parte, chiar era, căci soții Nucșoricel țineau foarte mult la domnul general (cunoscut de toată lumea drept „domnul general“, întrucât se purta mereu conform rangului). Dar, pe de altă parte, nu era cea mai plăcută surpriză, căci Tumtum și Nucșoară erau doi șoricești foarte liniștiți, iar generalul, unul deosebit de zgomotos.

Iar astăzi era mai gălăgios ca niciodată. Intră în pas de marș în hol și trânti două valize de piele pe podea.

– Salutări! spuse el bombastic. Puteți fi buni să mă primiți câteva nopți la voi?

– Ăăă... da, desigur, domnule general! se bălbăi Tumtum, simțind că nu l-ar putea refuza.

– Bun, veni răspunsul generalului. Doamna Marșoricel a plecat pentru o săptămână în vizită

la bătrâna ei bunică, iar eu mă simțeam cam singur mișunând prin dulapul de arme fără nimeni prin preajmă. Acum că m-am retras din serviciul activ, timpul trece mult mai încet, știți. Așa că m-am gândit ce idee bună ar fi să petrec câteva zile cu dragii mei prietenii, soții Nucșoricel, la Conacul Nucșoricel!

Tumtum și Nucșoară mormăiră amândoi în sinea lor. Nu îi mai aștepta o zi liniștită acum.

– Acea ce e? întrebă Nucșoară, observând o bară groasă, argintie în mâna generalului.

– Este un băț pogo, răspuse generalul cu mândrie. Noua armă secretă a Armatei Șoricești Regale.

– Ce vreți să spuneți cu asta? întrebă Tumtum.

Generalul îl privi lung, socotind că e foarte prost informat.

– N-ai citit în *The Mouse Times*, domnule Nucșoricel? Armata trece printr-un proces de modernizare. Soldații nu vor mai călări pe veverițe – veverițele sunt de domeniul trecutului! De-acum încolo, cavaleria va înainta în luptă călare pe un băț pogo argintiu strălucitor, exact ca acesta. Fă un pas în spate, domnule Nucșoricel, îți voi arăta imediat cum se întrebuințează.

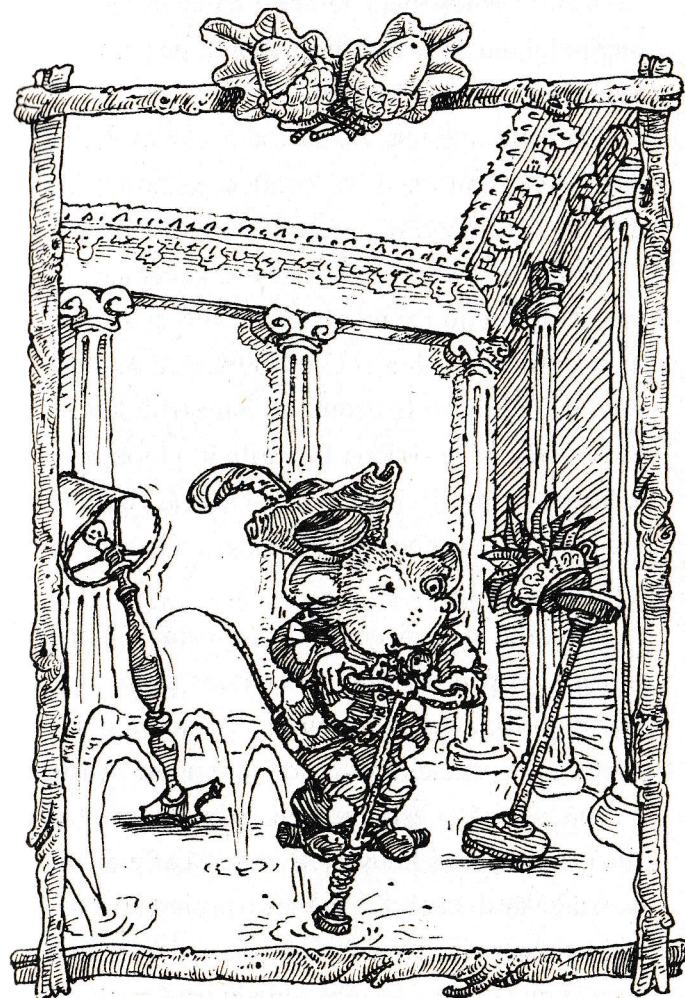
Apoi generalul urcă pe al său băț și începu să topăie – top! top! top! top! – prin hol. Apoi topăi – top! top! top! – prin sufragerie și prin camera de biliard, și prin sala de bal. Și tot așa, topăi în continuare prin tot Conacul Nucșoricel, dărâmand lămpi, mese și gândaci împăiați și cauzând în general numai bătaie de cap peste tot în jur.

În momentul în care ajunse în bucătărie, topăia deja atât de sus, încât se atinge cu capul de tavan. Se așeză la masă simțindu-se un pic amețit.

– Nu trebuie să-l scăpăm din ochi nici o clipă, îi șopti Tumtum soției sale. Nu vrem să ne dea de gol.

Nucșoară încuviință din cap neliniștită. Orice șoarece care venea în vizită la Conacul Nucșoricel trebuia să umble cu mare grijă, căci era vorba despre o casuță secretă, ferită complet de ochii oamenilor. Fusesse construită cu multă vreme în urmă în debaraua unei cabane neîngrijite, Cabana Rose, în care locuiau doi copii destul de neglijenți pe nume Arthur și Lucy, și tatăl lor chiar și mai neglijent decât ei.

Nici unul dintre membrii familiei Mildew nu știa de existența debaralei din bucătărie, pentru că ea fusese întotdeauna ascunsă în spatele unui dulap din lemn masiv, pentru veselă. Porțile

Conacului Nucșoricel se aflau chiar în spatele dulapului, iar ei se strecurau mereu pe podeaua bucătăriei familiei Mildew.

Cu toate acestea, nu fuseseră văzuți nicio dată, căci Tumtum și Nucșoară erau extrem de discreți și în general nu ieșeau decât noaptea.

Noaptea se strecurau peste tot. În cămară, în biroul domnului Mildew, câteodată și în pod unde dormeau Arthur și Lucy. Șoriceii făceau tot felul de lucruri utile pentru ei; Nucșoară le cârpea hainele și le ordona lucrurile în ghiozdane, le lustruia pantofii cu un mop, iar odată, Tumtum reparase palele unei machete de avion care îi aparținea lui Arthur.

Din când în când, copiii și Nucșoară își scriau scrisori, pe care le lăsau pe comoda cu sertare. Dar copiii habar nu aveau că Nucșoară era o șoricică. Într-una dintre scrisori le spusese că este o zână, așa că ei asta credeau. Soții Nucșoricel știau că Arthur și Lucy nu trebuie să afle nicio dată adevărul, căci din anumite motive unii oameni nu apreciază foarte mult șoarecii și cred că aceștia nu ar trebui să aibă voie în casă.

Închipuiți-vă ce-ar putea crede copiii dacă l-ar vedea pe general călare pe bățul lui.

– Trebuie să-i ținem companie mereu, îi șopti Tumtum lui Nucșoară. Poate așa o să uite de prostia asta de băț pogo.

– Ce ați vrea să faceți în dimineața asta, domnule general? Întrebă el jovial, întorcându-se către prietenul său. Am putea să jucăm șah!

– Poate mai târziu, răspunse generalul, mânjindu-și mustățile cu omletă. Mai întâi, voi explora zona. Debaraua nu e suficient de mare pentru un șoarece cu un băț pogo. Aș vrea să țin puțin prin bucătăria familiei Mildew, să văd dacă pot aduna ceva firimituri.

Nu era deloc ce ar fi vrut Tumtum să audă.

– Vă rog, domnule general, spuse el. Nu cred că este un lucru înțelept. Nu veți face altceva decât să atrageți atenția asupra dumneavoastră. Iar, în afară de asta, firimiturile familiei Mildew chiar nu merită osteneala. Mănâncă niște spaghetti îngrozitoare din conservă. Tocmai de aceea noi trebuie să facem cumpărături prin curier.

– Ei bine, eu aș vrea să încerc spaghetti la conservă, spuse generalul nepăsător. Oricum, nu voi lipsi mult. Doar o gură de aer și voi fi înapoi înainte de ora ceaiului.

Tumtum îl privi încruntat. (Nu se încrunta des, dar când o făcea, îi ieșea foarte bine.)